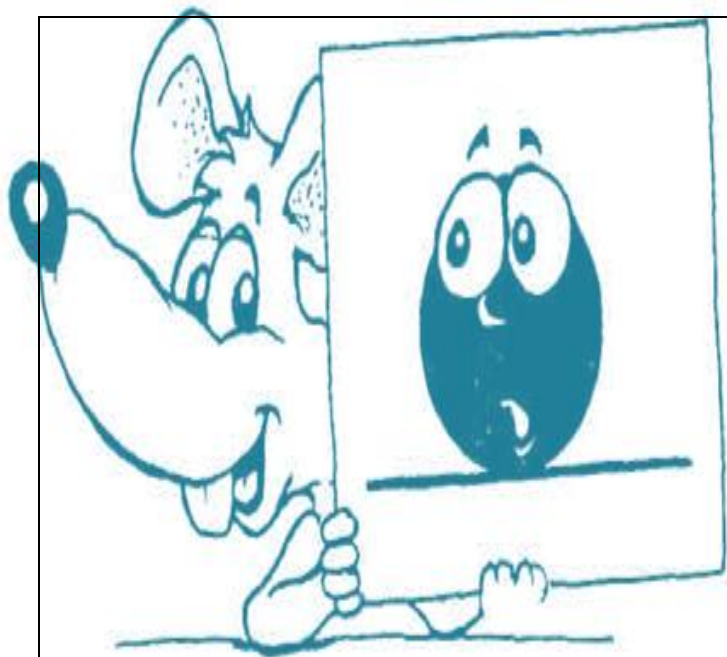

ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΙΞΗΣ

Η τελεία (.)Στοπ! Κόκκινο φανάρι.
●

Πήρες φόρα και διαβάζεις,
σαν να κυνηγάς το τρένο.

Κι ούτε βλέπεις την τελεία
που λέει: Στοπ! και βάλε φρένο.

π.χ. Την άνοιξη ο κήπος είναι καταπράσινος.■

Όταν διαβάζουμε, στην τελεία κάνουμε
ένα μικρό σταμάτημα της φωνής μας.

Μετά από την τελεία ξεκινάμε με κεφαλαίο.

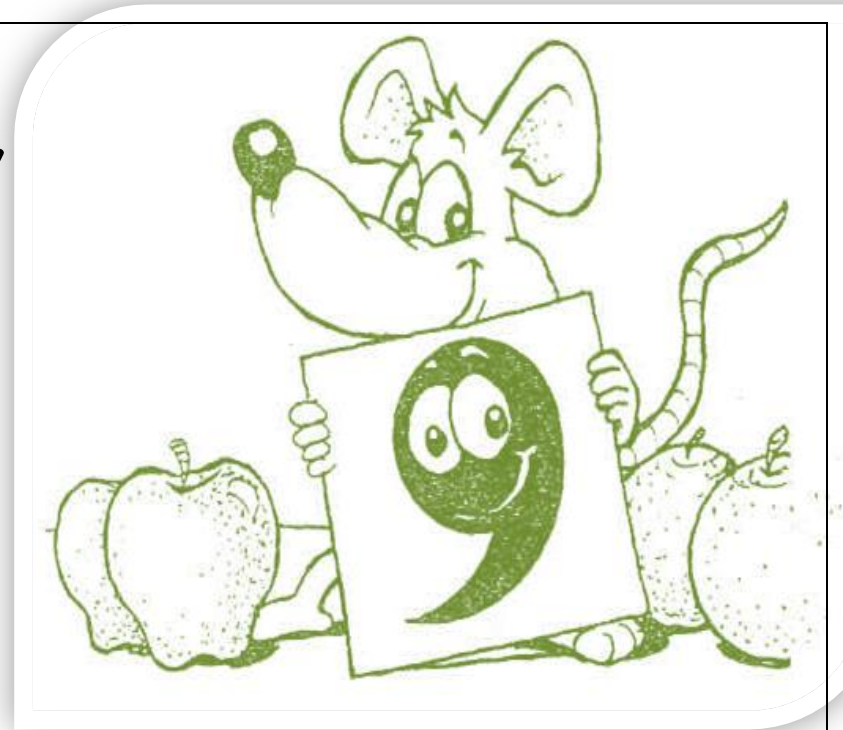

**Το κόμμα(;)μας λέει: Στάσου λίγο,
πάρε ανάσα, ξεκουράσου!**

Σαν δεις κόμμα στο βιβλίο,
στάσου λίγο... κόψε φόρα.

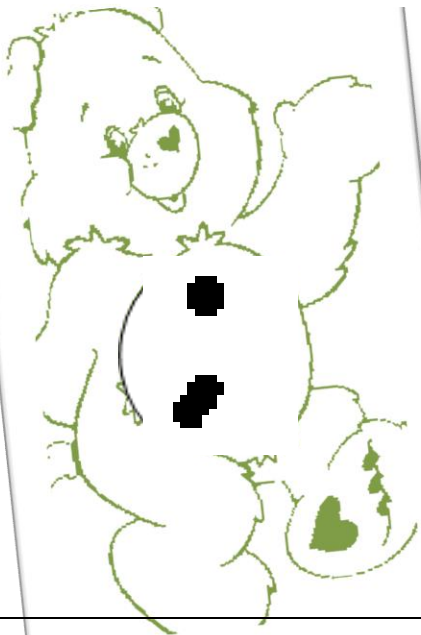
Η Γραμματική διατάζει:

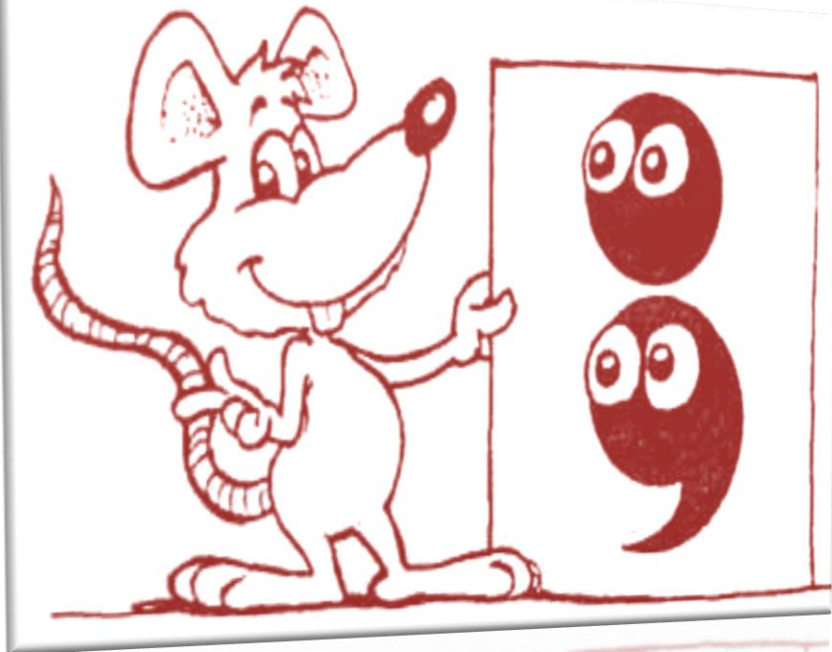
«Πάρ' ανάσα και προχώρα!»

**Κόμμα (,) βάζουμε όταν θέλουμε να
χωρίσουμε λέξεις ή προτάσεις .**

**π.χ. Αγόρασα από το μανάβη μήλα,
πορτοκάλια, μπανάνες και πατάτες.**

Το ερωτηματικό (?) το
βάζεις, όταν ρωτάς.

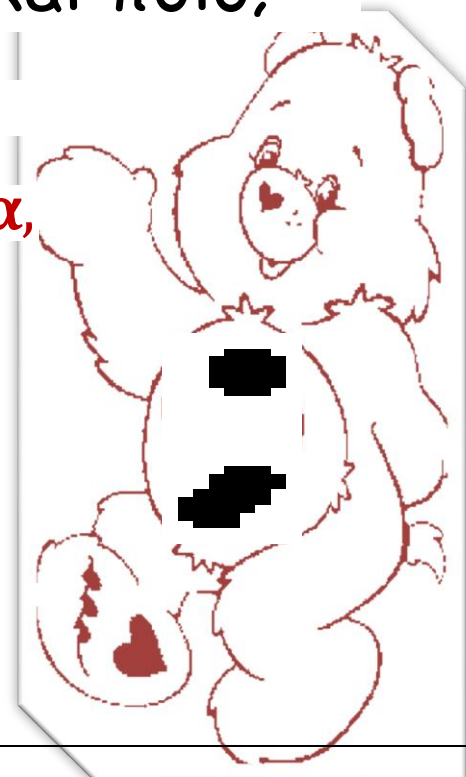
Μια τελεία κι ένα κόμμα,
να το ερωτηματικό.

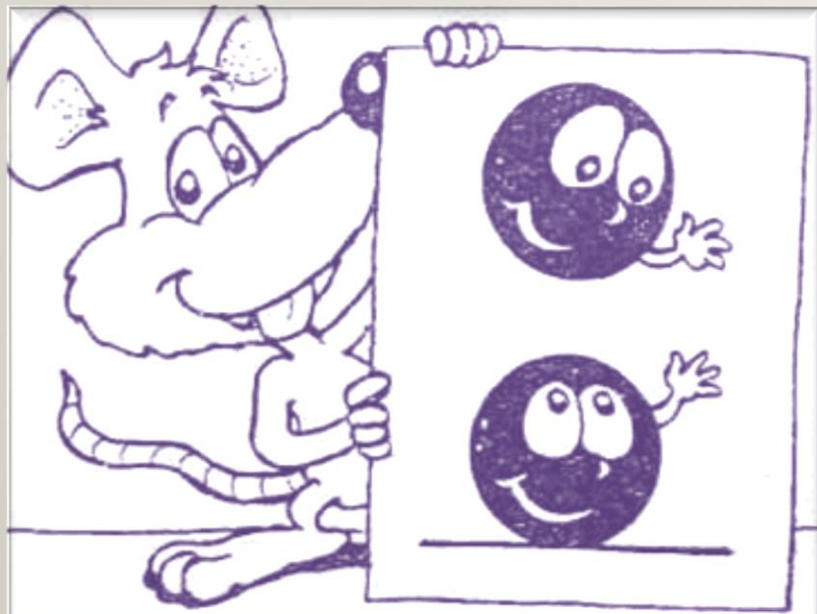
Δε βαριέται να ρωτάει:
πώς, γιατί και πού και ποιο;

Μετά το **ερωτηματικό** αρχίζουμε με **κεφαλαίο γράμμα**,
εκτός αν η πρόταση συνεχίζεται

π.χ. Γιατί φωνάζεις δυνατά; Τι θέλεις;

Τι έχεις και γκρινιάζεις; ρώτησε η μητέρα.

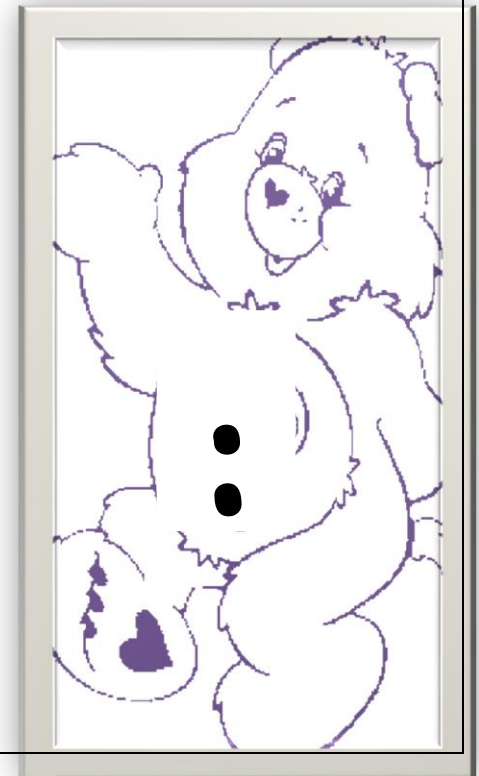

Διπλή τελεία (:!) ή αλλιώς
άνω και κάτω τελεία
βάζουμε, μπροστά από τα
λόγια που είπε κάποιος
κατά λέξη ή όταν κάνουμε
απαρίθμηση.

π,χ. Ο δάσκαλος μας είπε: «Αύριο θα
πάμε εκδρομή»

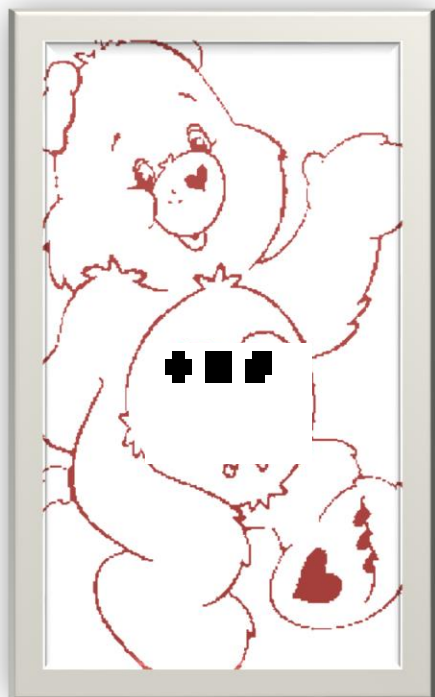
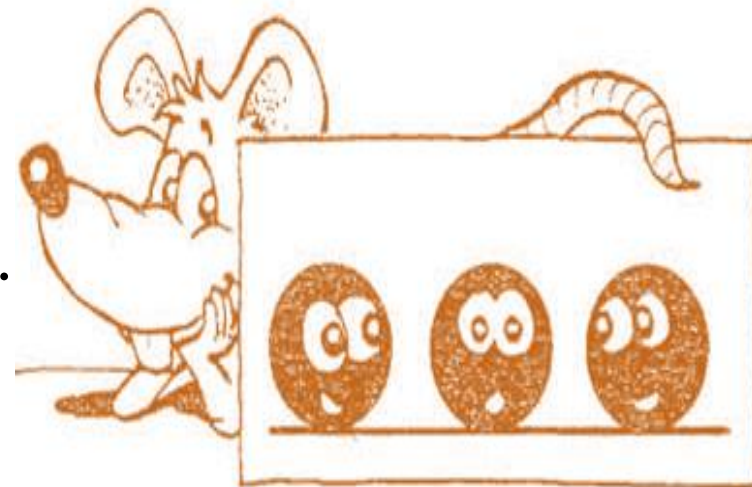
Τα ψηλότερα βουνά της Ελλάδας είναι:

Ο Όλυμπος, η Όσσα, ο Ταΰγετος και ο Ψηλορείτης

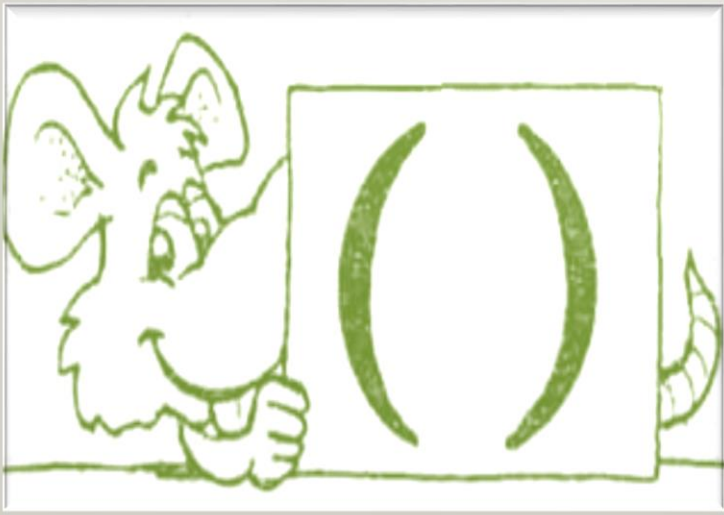
Τα αποσιωπητικά (...) Το λέει κι η λέξη.
Αποσιωπούν κάτι. Βάζουμε τελείες
αντί για λέξεις που δε θέλουμε να πούμε.

Καλύτερα να μη μιλήσω,
Βάζω αποσιωπητικά
Τελεία ,τελεία, τελεία
και τα λοιπά!

Π.χ. Τι ωραία που περάσαμε... (συγκίνηση)

Μην το ξανακάνεις αυτό, γιατί θα... (δε θέλουμε να πούμε κάτι)

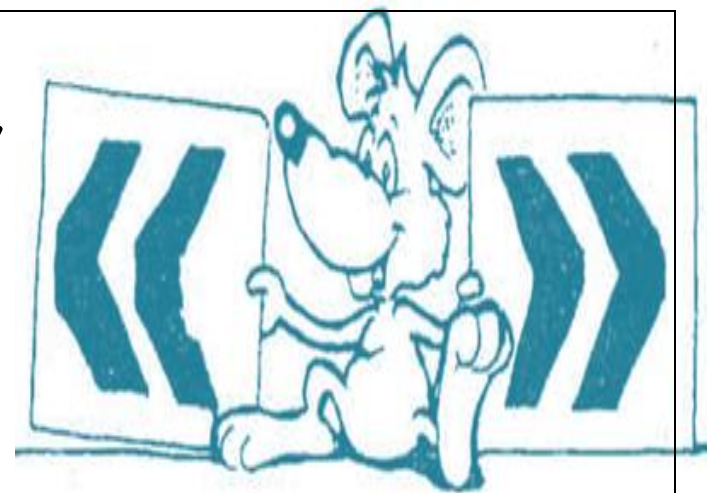
Η παρένθεση () Μέσα στην παρένθεση κλείνουμε μια πρόταση, μια λέξη ή μια φράση που εξηγεί τα προηγούμενα.

Ή λέξη ή πρόταση είτε φράση που τα προηγούμενα εξηγεί, μες σε παρένθεση την κλείνουν κλαπ από δω, κλαπ από κει.

π.χ. Η μέρα εκείνη (η 28η Οκτωβρίου 1940)
θα μου μείνει αξέχαστη.

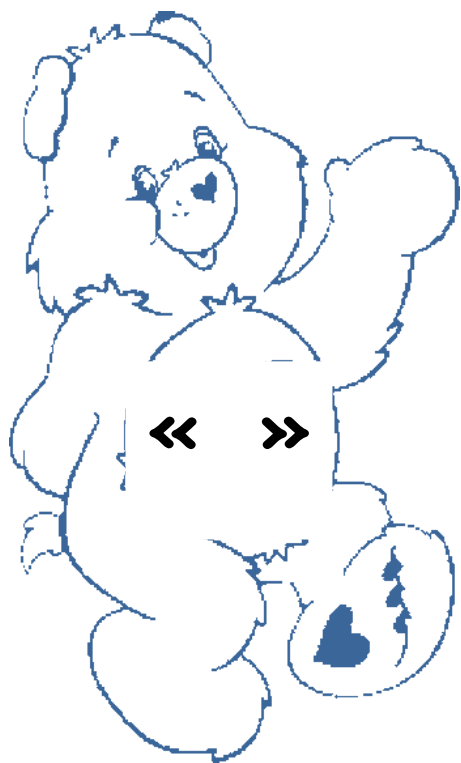

Τα εισαγωγικά (« ») Μέσα στα εισαγωγικά,
που είναι τα μανταλάκια,
της κυρα-Γραμματικής κλείνουμε τα λόγια
ενός άλλου, όπως ακριβώς τα έχει πει.

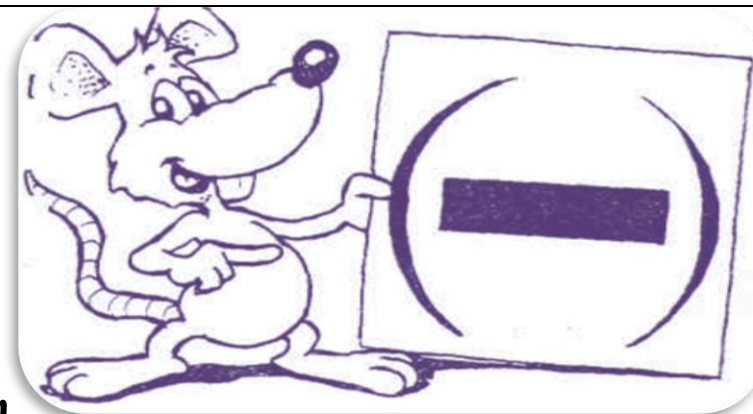

Είτε μια λέξη αναφέρεις
είτε μια φράση
είτε κι ολόκληρο κατεβατό,
όταν μου λες πως έτσι το 'πε,
τα λόγια του είναι «το και το»,
πρέπει τα λόγια αυτά να βάλεις
μες σ' εισαγωγικά, μην αμφιβάλεις!

π.χ. Διάβασα ένα βιβλίο με τίτλο:
«Η Γραμματική μου».

Η παύλα (-) Μπαίνει στην αρχή του
διαλόγου, όταν αλλάζει πρόσωπο.

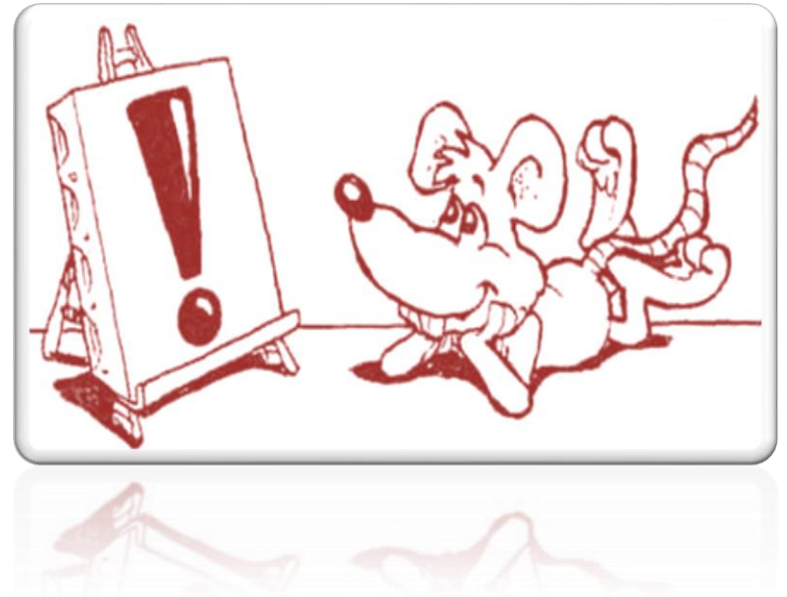
Λες εσύ και λέω κι εγώ,
λέει ο Γιώργος κι η Γωγώ,
μια λέει ο ένας, μια λέει ο άλλος,
θες μικρός και θες μεγάλος
Όποιος κάνει να μιλήσει,
με μια παύλα θε ν' αρχίσει.
Κι έτσι ξέρει όποιος διαβάζει,
πότε πρόσωπο αλλάζει.

π.χ.

- Πότε θα βρεθούμε;
- Δεν ξέρω ακόμα.
- Όταν το αποφασίσεις,

Το Θαυμαστικό (!) το βάζουν,
για να δείξουν θαυμασμό,
χαρά, λύπη, πόνο, φόβο, διαταγή.

Χαίρεσαι, πονάς, θαυμάζεις,
ή διατάζεις ή έχεις λύπη.
Σ' όλα αυτά που λες και κάνεις
το Θαυμαστικό δε λείπει.

- Μετά το θαυμαστικό συνεχίζουμε με κεφαλαίο γράμμα, εκτός αν πρόταση συνεχίζεται.

π.χ. Τι όμορφο χωριό!

Μπράβο! είπε η δασκάλα στα παιδιά.

